Marafkó László

Kiszámolósdi

Gyászbeszéd

Drága halottunk,
oda hatottunk:
lettél előrehaladott
élőhalott.
Nemes bosszú
a bosszúságra,
hogy a visszatérő
holtan is – élő.

Vérkép

Az eszmeközpont nem lazsál,
teljes gőzzel laborál,
minden kémcső vigyázzt áll,
a vércsaposnak szalutál.

Informatika

Ecc, pecc, internecc,
nyomkövetőn bejöhetsz,
a mobilra tekeredsz,
némaságban ellehetsz,
less, less, hiteles,
magadtól ám le ne ess.

István, ki a király?

A zsúfolt váróhelyiségbe kilépett az asszisztensnő.

– István!

A némileg kiképzőőrmesteri hangra három férfi ugrott fel meglepett arccal. A harminc körüli szikár hölgy is megrökönyödött.

– Mikor születtek?

Döbbent évsorolás. A középkorúra rábökött, nyilván az ő adata egyezett meg az előkészített kórleírással. A célszemély be, a kint maradtak leültek.

– István, a király – mondta a legfiatalabb.

– Úgy érti, protekciós? – nézett fel az őszülő.

– Fenét. Ő lesz meg a leghamarabb. Pedig nekem rohadtul fáj a vállam. Egész nap a számítógép előtt. Egy fájdalomcsillapító injekció most jól jönne.

– Már megbocsásson, nem kezdi kicsit korán? Persze, a megszólítás engem is jócskán zavart. Teszem azt, Amerikában a keresztnéven szólítás megfelel a mi pertunknak. Ami itt eléggé váratlan és egyoldalú – azzal az idős fejkörzésbe kezdett, mert sajgott a nyakszirtje. – És Franciaországban is megdöbbennének az orvosnál a Monsieur és vezetéknév helyett mondjuk Étienne-nel felugrasztottak.

– Hát mi is megdermedtünk. De ez nem illemtanóra, hanem a reumatológia.

– És él még István, a király. Tehát még nincs minden veszve…

– Minden még nincs – s a „királycsináló” eltorzult arccal a vállát markolászta.